

Άγιος Νικηφόρος

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος Νικηφόρος τιμάται από την Εκκλησία μας κάθε χρόνο στις 9 Φεβρουαρίου

*Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον,
Τμηθέντα γινῶθι πρακτικὸν Νικηφόρον.
Φασγάνῳ ἄμφ' ἐνάτῃ Νικηφόρε, δειροτομήθης.*

Ο Άγιος Νικηφόρος έζησε στα χρόνια των αυτοκρατόρων Βαλεριανού (253 – 259 μ.Χ.) και Γαληνού (259 – 268 μ.Χ.), και συνδεόταν στενά με κάποιον ιερέα ονόματι Σαπρίκιο, ο οποίος έτρεφε μεγάλο μίσος κατά του Νικηφόρου γιατί πίστευσε στα λόγια κάποιου συκοφάντη. Ο Νικηφόρος ζητούσε επανειλημμένα από τον ιερέα να του πει τον λόγο και να τον συγχωρέσει, όμως μάταια.

Όταν το 257 μ.Χ. ξέσπασε μεγάλος διωγμός κατά των Χριστιανών, συνελήφθησαν πολλοί επίσκοποι και ιερείς μεταξύ των οποίων και ο Σαπρίκιος. Μόλις ο Άγιος διέκρινε μεταξύ των συλληφθέντων και τον Σαπρίκιο, τρέχει και πέφτει στο

γόνατά του και τον παρακαλεί με δάκρυα να τον συγχωρήσει. Ο Σαπρίκιος αρνείται πεισματικά. Μετά το μαστίγωμα που δέχθηκε ο Νικηφόρος τον πλησιάζει και πάλι, ασπάζεται τις πληγές του και του ζητά να του δώσει έστω και την τελευταία στιγμή την ευλογία του. Ο Σατρίκιος ανένδοτος, τον απομακρύνει και οδηγείται για αποκεφαλισμό. Η άρνηση και η αδιαλλαξία του Σαπρίκιου, τον καθιστούν ανάξιο στο μάτια του Θεού. Χωρίς πλέον την δύναμη της θείας χάρης, δεν άντεξε τα βασανιστήρια και την ώρα του αποκεφαλισμού λυγίζει και ζητά να θυσιάσει στο είδωλα. Μόλις το άκουσε ο Νικηφόρος, τρέχει και τον παρακαλεί να ανακαλέσει την άρνησή του. Εκνευρισμένοι τότε οι δήμιοι, αποκεφαλίζουν τον Νικηφόρο και έτσι αξιώνεται εκείνος το στέφανο του μαρτυρίου, ενώ ο Σαπρίκιος το στίγμα της ατιμίας.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν ἔθραυσε καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον (Κατέβασμα)

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀγάπη τοῦ Κτίσαντος, καταυγασθεῖς τὴν ψυχὴν, τοῦ νόμου τῆς χάριτος, ἐκπληρωτῆς ἀκριβῆς, ἐμφρόνως γεγένησαι, ὅθεν καὶ τὸν πλησίον, ὡς σαυτὸν ἀγαπήσας, ἠθλήσας Νικηφόρε, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες, ἐντεῦθεν ἐν ὁμονοίᾳ, ἡμᾶς διατήρησαν.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Χορός Ἀγγελικός.

Ἀγάπης τῷ δεσμῷ, συνδεθεῖς Νικηφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τοῦ μίσους· καὶ ξίφει τὴν κάραν σου, ἐκτμηθεῖς ἐχρημάτισας, Μάρτυς ἔνθεος, τοῦ σαρκωθέντος Σωτῆρος· ὃν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἔνδοξον μνήμην σου.

Κοντάκιον

Ἦχος γ΄. Ἡ παρθένος σήμερον.

Πτερωθεὶς Ἀοίδιμε, τῇ τοῦ Κυρίου ἀγάπῃ, καὶ τὸν τούτου ἔνδοξε, Σταυρὸν ἐπ' ὤμων βαστάσας, ἥσχυνας τοῦ διαβόλου τὰς μεθοδείας, ἠθλήσας μέχρι θανάτου καὶ ἀληθείας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, ὀπλίτης μύστης, Θεοῦ τῆς Χάριτος.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτῆς, πεφηνῶς κατηλλάγης τῷ δυσμενεῖ, πρὸς σὲ τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτοῦ Μάρτυς ἔχοντι, καὶ τὴν διὰ ξίφους, τελείωσιν εἵληφας, ἀντ' ἐκείνου Μάκαρ, Θεοῦ σε καλέσαντος· ὅθεν νικηφόρον, φερωνύμως δειχθέντα, αὐτὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς Δεσπότης ἀξίως σε, Ἀθλοφόρε, ἀήττητε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος

Τὴν τοῦ Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καὶ τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς Ἐνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν· Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ, αὕτη τὸν Κτίστην ἄνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἐχαρίσατο, δι' ἀγάπην πάντα ὑπέμεινεν, ἥλους καὶ σταυρόν, ὄξος καὶ ἐμπτύσματα, λόγχη ἐπάγη πλευρὰν ἀγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καὶ ὕδωρ θεουργόν, ὃν ποθήσας, ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καὶ τῇ κλήσει, ὀπλίτης, μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.